

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**CONCILIO||RVM QVATVOR GENE=||ralium. Niceni.
Constantinopolitani. Ephesini. et Calce=||donensis. Que
diuus Gregorius magnus tanq[uam]|| quatuor Euangelia
colit ac veneratur.||**

Merlin, Jacques

Coloniae, 1530

VD16 M 4842

Decreta Felicis papę.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72934](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72934)

dei. Propter quod non deficiamus, sed licet est in foris est non homo corruptus, tamen in interioribus est renouatus de die in diem, id est in presenti sed momentaneum & leue tribulationis nostre supra modum in sublimitate eternam glorie potius operatur in nobis, non contumplationibus que videntur, sed que non videntur. Quae videntur enim, temporalia sunt; que autem non videntur, aeterna sunt. Scimus enim quoniam si terrestris domus nostra huius habitatio dissoluatur, quod ex deo & edificationem habemus, domum non manufactam aeternam in caelis. Nam & in hoc ingemiscimus habitationem nostram que de caelo est superindui cupientes, si tamen vestiti & non nudi inueniamur. Nam & quod sumus in hoc tabernaculo, ingemiscimus grauati, eo quod nolumus spoliari, sed superuestiri, ut absorbeat quod mortale a vita. Qui autem efficit nos in hoc ipsum deus, qui dedit nobis pignus spiritus. Audiētes igitur semper & scientes, quoniam dum sumus in hoc corpore peregrinamur a domino. Per fidem enim ambulamus, & non per speciem. Audemus autem & bonam voluntatem habemus magis peregrinari a corpore, & praesentes esse ad deum, & ideo contendimus, siue absentes, siue praesentes placere ei. Omnes enim nos manifestari oportet ante tribunal Christi, ut referat unusquisque propria corporis prout gessit, siue bonum, siue malum. Sciētes ergo timorem domini hominibus suademus, deo autem manifesti sumus. Spero autem & in consuetudinibus vestris manifestos nos esse, non iteque nos commendamus vobis, sed occasionem damus vobis gloriandi pro nobis, ut habeatis ad eos qui in facie gloriantur, & non in corde. Siue enim mente excedimus deo, siue sobrii sumus vobis. Caritas enim Christi urget nos, & stimantes hoc, quoniam si unus pro omnibus mortuus est, ergo omnes mortui sunt, ut & qui viuunt, iam non sibi viuunt, sed ei qui pro ipsis mortuus est, & resurrexit. Itaque nos ex hoc neminem iam nouimus secundum carnem, & si agnouimus secundum carnem Christum, sed nunc iam non nouimus. Si qua ergo in Christo noua creatura vetera transferunt, ecce facta sunt omnia uera. Omnia autem ex deo, qui reconciliauit nos sibi per Christum, & debet nobis ministerium reconciliationis, quoniam quidē deus erat in Christo mundum reconcilians sibi, non reputans illis delicta ipsorum, & posuit in nobis uerbum reconciliationis. Pro Christo ergo legatione fungimur, tanquam deo exhortate per nos. Obsecramus pro Christo reconciliamini deo. Eum qui non nouerat peccatum, pro nobis peccatum fecit, ut nos efficeremur iustitia dei in ipso. Adiuuantes autem exhortamur ne in uacua gratiam dei recipiatis. Ait enim, Tempore accepto exaudiui te, & in die salutis adiuui te. Ecce nunc tempus acceptabile. Ecce nunc dies salutis, nemini dantes ullam offensionem, ut non vituperetur ministerium nostrum, sed in omnibus exhibeamus nosmetipsos sicut dei ministros in multa patientia, in tribulationibus, in necessitatibus, in angustiis, in plagis, in carceribus, in seditionibus, in laboribus, in uigiliis, in ieiuniis, in castitate, in scientia, in longanimitate, in suauitate, in spiritu sancto, in caritate non ficta, in uerbo ueritatis, in uirtute dei, per arma iustitiae a dextris & a sinistris, per gratiam & ignobilitatem, per infamiam & bonam famam, ut seductores & ueraces, sicut ignoti & cogniti quasi morietes, & ecce uiuimus, ut castigati, & non mortificati, quasi tristes, semper autem gaudentes, sicut egētes, multos autem locupletates, tanquam nihil habentes, & omnia possidentes. De caetero fratres gaude, perfecti estote, exhortamini, pacem habete, ut deus pacis & dilectionis sit semper uobiscum. Amē. Data. III. Idus Iunii, Maximo & Olibrio uiris clariss. conf.

Incipiunt decreta Felicitatis pape.

Quod missae celebratio alibi quam in deo dicatis locis non debeat fieri, nisi magna compulerit necessitas. Capitulum primum.

De ecclesiae sacrationum dubitatione, quid sit agendum. Cap. secundum

lectissimis fratribus omnibus Episcopis per diuersas provincias constitutis, Felix episcopus in domino salutem. Magno munere misericordiae dei totius ecclesiae catholicae multiplicata sunt gaudia, cum ecclesiae status eo uiget ordine, quo apostolorum successores illum statuerunt. Et cum antiqui hostis astutia eum turbare agnoscerent, non modico contristamur moerore. Quam ob causam fratres hortamur uos, monemus, & flagitamus, ut a tramite apostolice institutionis nequaquam recedatis, nec a capite diffidatis, sed fidem & ordinem, quem apostoli & apostolici uiri statuerunt absque ulla haesitatione teneant. Nam si columnae alicuius magnae domus ruerint, ipsa postea domus minime stabit. Sic & uos columnae ecclesiae estis, si labefacti coeperitis, sancta ecclesia quam uos regit, tabescit & labit. Haec fratres quod dico ualde timenda sunt & summo modo deramine peranda, atque ne fiat caueda. Ipsa enim per se ueritas ait, Uos estis sal terrae, quod si sal euauerit, in quod salietur. Ecce terra, ideo charissimi uos moneo, quia debitor sum uobis, & ualde uos diligo, & quoniam bona audio de uobis nimis sum gauisus, & e contra, quoniam mala, nimis conturbat. Ego uero quoniam a uobis plura terrarum atque maris interualla disunctus sum, sum tamen omnino uobis corde coniunctus, idcirco de beatitudine uestra erga me modis omnibus confido, quia cum me uicissim diligitis, a me non estis longe, unde gratias referimus illi grano sinapis, quod ex modici despicabilisque seminis specie, ita

Decreta Felicitis pape.

cie, ita ramis ex eadē radice surgētibz atq; se distēdentibus vsq; quaq; diffusis, vt in volatilia celi cūcta nidificēt, gratiaq; sit fermēto illi q; tribus farinae satis totius hūani gnis massam in vnitāte consperfit, atq; paruo lapidi q; abscissus est de monte sine manibus, & occupauit vniuersam faciē orbis terrarū, q; ad hęc se vsq; quaq; distēdit, vt omni hūano ghe in vnitāte redactō, totius corpus pficeret ecclesie, atq; ita ad totius cōpagis pertineret cōmodū mēbrorum participalis ista distinctio. Vnde nos q; a vobis nō longe sumus, q; in illo q; vbiq; est, vnū sumus. Agamus ergo ei grās q; solutis inimicitijs in carne sua fecit, vt in omni orbe terrarū vnus esset grex, & vnū ouile sub se vno pastore, semp memores qd egregius p̄dicator admoneat, dicēs. Solliciti seruate vnitātē spūs in vinculo pacis, sanctitatis vtrū scripta q; ad sedē aplcā misistis sup quibusdā cōsultis, q; si ad caput vt inde acciperetis respōsa, vnde ois ecclesia totius religionis sumpsit exordiū, gratanter suscepi, & breuiter vobis respondere curauī.

Capitulum primum.

B De ecclesie em cōsecratiōe, & de missarū celebrationibus nō alicubi q; in sacratis dño locis absq; magna necessitate fieri debere liquet oibus qbus sunt nota noui ac veteris testamēti p̄cepta. Tabernaculū vero Moysen dño p̄cipiente fecisse & sacrasse cū mēsa & altari eius & ceteris vasis vtēsilibus ad diuinū cultū explēdū legimus, & nō solū diuinis precibus ea sacrasse, sed etiā sancti olei vntiōe dño iubēte plinisse nouimus. Qualiter autē hęc facta sint & nō alij ipsa sacra q; sacerdotēs sacra vntiōe delibuti, dñoq; cū vestibus sc̄tis sacrati, & leuitarū tractabāt, feriebāt, erigebāt, & deponēbāt, in ipsis institutiōibus q; dño iubēte p̄ Moysen cōscriptę sunt, reperit. Qualiter ergo Dauid regū pijsimus amplificauerit cultū dei & tēplū dñi edificare voluit, sed p̄pter multū sanguinē quē effuderat, phibitus est, & ipse collegerat expēsas, Salomōq; filius eius idipm qd ipse facere optauerat iubēte & auxiliāte deo p̄fecit, & tēplū cū altari, & reliqua ad diuinū cultū pagendū cōsecrauit in libro Regū inter cetera legit ita: Aedificās, inqt, Salomon dño edificauī habitaculū tuū fortissimū, solū tuū sempiternū, cōuertitq; rex faciē suam & bñ dixit oī ecclesie Israel. Ois em ecclesia Israel stabat. Et ait, Bñdictus dñs deus Israel q; locutus est ore suo ad Dauid patrē meū, & in manibus meis p̄fecit dicēs. A die q; eduxi populū meū Israel de Aegypto nō elegi ciuitatē de vniuersis tribubz Israel vt edificaret domū, & esset nomē meū ibi, sed elegi Dauid vt eēt sup populū meū Israel, voluitq; Dauid p̄ meos edificare domū nomini dñi dei Israel, & ait dñs ad Dauid patrē meū. Qd cogitasti in corde tuo edificare domū nomini meo bñfecisti hoc ipm mēte tractās. Veritāmē tu nō edificabis domū, sed filius tuus q; egrediet de renibz tuis ipse edificabit domū nomini meo. Cōfirmauit dñs sermonē suū quē locutus est, stetitq; pro Dauid p̄ meo, & sedī sup thronū Israel sicut locutus est dñs. Et edificauī domū nomini dñi dei Israel, & cōstitui sibi locū arcē in q; scēdus dñi ē qd percussit cū p̄ribz n̄fis, qñ egressi sunt de terra Aegypti. Stetit autē Salomō an altare dñi in cōspectu ecclesie Israel & expādit manus suas in celū, & ait, Dñe deus Israel nō est similis tui in celo desup, & sup terrā deorsum q; custodis pactū & miam seruis tuis q; ambulāt corā te in toto corde suo q; custodisti Dauid patrē meū q; locutus es ei, Ore locutus es, & manibus p̄fecisti, vt hęc dies p̄bat. Nūc igit dñe deus Israel, & cōserua Dauid famulo tuo p̄ri meo q; locutus es ei, dicēs. Nō auferet de te vir corā me q; sedeat sup thronū Israel, ita tñ si custodierint filij tui vīam suā, vt ambulēt corā me sicut ambulasti in cōspectu meo. Et nūc dñe deus Israel firmētur verba tua q; locutus est Dauid seruo tuo p̄ri meo. Ergo ne putādū est q; vere deus habitet sup terrā? Si em celū & celi celoz te capere nō possunt, q̄to magis domus hęc quā edificauī? Sed respice ad orationē serui tui, & ad p̄ces eius dñe deus meus. Audi dñe hymnū & orationē quā seruus tuus orat corā te hodie, vt sicut oculi tui apti sunt sup domū hęc nocte & die super domū de q; dixisti. Erit nomē meū ibi vt exaudias deprecationē serui tui, & populi tui Israel, qd cūq; orauerit in loco isto, & exaudias in loco habitaculi tui in celo & cū exaudieris, propitiūseris. Si peccauerit hō in proximū suū, & habuerit aliqd iuramētū quo teneat astrictus & venerit, p̄pter iuramētū corā altari tuo in domū tuā tu exaudies in celo & facies, & iudicabis seruos tuos cōdēnans impiū, & reddēs viā suā sup caput eius, iustificās q; iustū & retribuēs ei secundū iustitiā suā. Si fugerit populus tuus sup inimicos suos, q; peccaturus est tibi & agentes p̄nitentiā & cōfiteātes nomini tuo, venerint & orauerint & deprecati te fuerint in domo hac exaudi in celo & dimitte p̄ctm̄ populi tui Israel, & reduces eos in terrā quā dedisti patribz eoz. Si clausum fuerit celū & nō pluerit propter p̄ctm̄ eoz, & orantes in loco isto, p̄nitentiā egerint nomini tuo, & a peccatis suis cōuerserint propter afflictionē suā, exaudies eos in celo, & dimitte peccata seruoꝝ tuoꝝ & populi tui Israel, & ostende eis viā bonā per quā ambulent, & da pluuiā super terrā quā dedisti populo tuo in possessionē. Fames si oborta fuerit in terra, aut pestilētia, aut corruptus aer, aut erugo. Locusta, rubigo, & afflixerit eū & inimicus eius portas obsidēs ois plaga, vniuersa infirmitas, cūcta q; deuoratio & imprecatio q; acciderit

derit omni homini de populo tuo Israel, si quis agnouerit plagam cordis sui & expanderit manus suas in domo hac, tu exaudies in celo, in loco habitacionis tue & repropiciaberis & facies, ut des unicuique secundum vias suas, sicut videris cor eius, quia tu nosti solus cor omnium filiorum hominum ut timeant te cunctis diebus quibus viuunt super faciem terrae, quam dedisti patribus nostris. Insuper & alienigena qui non est de populo tuo Israel, cum venerit de terra longinqua propter nomen tuum. Audietur enim nomen tuum magnam, & manus tua fortis, & brachium tuum extensum ubique. Cum venerit ergo & orauerit in loco hoc, tu exaudies in celo, in firmamento habitaculi tui, & facies omnia pro quibus inuocauerit te alienigena, ut discant vniuersi populi terrae nomen tuum timere, sicut populus tuus Israel, & probet, quia nomen tuum inuocatum est super domum hanc quam edificauimus. Si egressus fuerit populus tuus ad bellum, contra inimicos suos per viam quocumque miseris eos, orabunt te contra viam ciuitatis quam elegisti, & contra domum quam edificauimus nomini tuo, & exaudies in celo orationem eorum, & precibus eorum, & facies iudicium eorum. Quod si peccauerint tibi, non est enim homo qui non peccet, & iratus tradideris eos inimicis suis & captiui ducti fuerint in terram inimicorum longe vel prope, & egerint penitentiam in corde suo, in loco captiuitatis, & conuersi deprecati fuerint te in captiuitate sua dicentes, Peccauimus, inique egimus, impie gessimus, & reuersi fuerint ad te in vniuerso corde suo, & tota anima sua, in terra inimicorum suorum ad quam captiui ducti fuerant & orauerint te contra viam terrae suae, quam dedisti patribus eorum & ciuitatis quam elegisti & templum quod edificauimus nomini tuo, exaudies in celo in firmamento solij tui orationem & precibus eorum, & facies iudicium eorum & propiciaberis populo tuo qui peccatum tibi, & omnibus iniquitatibus eorum quibus periclitati sunt in te, & dabis misericordiam coram eis quod eos captiuos habuerint, ut misereant eis. Populus enim tuus est & hereditas tua, quos eduxisti de terra Aegypti, de medio fornacis ferreae, ut sint oculi tui aperti ad deprecationem serui tui & populi tui Israel, & exaudies eos in vniuersis pro quibus inuocabunt te, tu enim separasti eos tibi in hereditatem de vniuersis populis terrae, sicut locutus est per Moysen seruum tuum, quoniam eduxisti patres nostros de terra Aegypti domine deus. Factum est autem cum complisset Salomon orationem dominam orationem & deprecationem hanc, surrexit de conspectu altaris domini. Vtrumque enim genu in terra fixerat, & manus expanderat ad caelum. Stetit ergo & benedixit omni ecclesiae Israel voce magna dicens. Benedictus dominus qui dedit requiem populo suo Israel, iuxta omnia quae locutus est. Non cecidit ne vnus quidem sermo in omnibus quae locutus est per Moysen seruum suum. Sit dominus deus nobiscum sicut fuit cum patribus nostris, non derelinquet nos neque proiciet, sed inclinet corda nostra ad se, ut ambulemus in vniuersis vijs eius, & custodiamus mandata eius & cerimonias & iudicia quaecumque mandauit patribus nostris, & sint sermones mei isti quibus deprecatus sum coram domino appropinquantes domino deo nostro die ac nocte, ut faciat iudicium seruo suo & populo suo Israel per singulos dies, & sciatur omnes populi terrae, quia dominus ipse est deus, & non est alius absque eo. Sit quoque cor nostrum perfectum cum domino deo nostro, ut ambulemus in decretis eius, & custodiamus mandata eius sicut & hodie. Igitur rex & omnes Israel cum eo immolabant victimas coram domino, mactauit quoque hostias pacificas quas immolauit domino, bouum vigintiduo millia, ouium. CXX millia, & dedicauerunt templum domino in die illa sanctificauit rex medium atrij quod erat ante domum domini. Fecit autem ibi holocaustum & sacrificium & adipem pacificorum, quia altare aeneum quod erat coram domino minus erat, & capere non poterat holocaustum & sacrificium & adipem pacificorum. Fecit autem Salomon in tempore illo festiuitatem celebrare, & omnes Israel cum eo multitudo magna ab introitu Emath usque ad riuum Aegypti coram domino deo nostro septem diebus & septem diebus, id est quatuordecim diebus & in die octaua dimisit populos. Iudaei ergo loca in quibus domino sacrificabant, diuinis habebant supplicationibus consecrata, nec in alijs quae in deo dicatis locis munera domino offerebant. Si enim Iudaei qui vmbrae legis deseruiebant, haec faciebant, multo magis quibus veritas patefacta est, & gratia & veritas per Iesum Christum data est, templum domino edificare, & prout melius possumus ornare eaque diuinis precibus, & sanctis vocationibus suis cum altaribus, & vasis, vestibus quoque & reliquis ad diuinum cultum explendum vtenusilibus deuote & solenniter sacrare, & non in alijs quae in domino sacratis ab episcopis, & non a coepiscopis quae saepe prohibiti sunt, nisi (ut praedictum est) summa exigente necessitate missas celebrare, nec sacrificia domino offerre debemus. Et hoc si summa necessitas agere compulerit, non in domibus, quia in sacris canonibus sacrificia in domibus offerri prohibita sunt sed in tabernaculis diuinis precibus a pontificibus dicatis & in mensis domino sacratis, & sacra vocatione a pontificibus delibutis pro summa (ut praefixum est) necessitate & non pro libito cuiusquam & pigritia agat. Satius ergo est missam non cantare, aut non audire, quam in illis locis ubi fieri non oportet, nisi (ut saepe dictum est) pro summa contingat necessitate, quam necessitas non habet legem. Vnde scriptum est, Vide ne offeras holocausta tua in omni loco quem videris, sed in loco quem elegerit dominus deus tuus. Et in exodo legitur, Vos vidistis, quia de caelo locutus sum vobis. Non facietis deos argenteos, nec deos aureos facietis vobis. Altare de terra facietis mihi & offeretis super illud holocausta & pacifica vestra. Oues vestras & boues in omni loco in quo memoria fuerit nominis mei.

Decreta Felicis pape.

Et sicut non alij quam sacri dno sacerdotes debent missas cantare nec sacrificia offerre, sic nec in alijs quam in presbiteris dno sacris locis missas cantare aut sacrificia offerre licebit. Si autem ut legitur in concilio Laodicensi, cap. XXVI. Quod hi qui non sunt ab episcopis ordinati, tam in ecclesijs, quam in domibus exorcizare non possunt, multo magis maioris gradus ministeria, nisi ab episcopis qui ad eos gradus sunt sacri, quibus fungi debent officia agi vel sacrificia offerri licet. Quod autem (ut paulo superius scribitur) oblationes in domibus offerri non debent, in eodem concilio cap. LIX. prohibetur, habet ita. Non oportet in domibus oblationes celebrari ab episcopis & presbiteris, Solennitates vero dedicationum ecclesiarum & sacerdotum, per singulos annos sunt celebranda, Ipso dno ex epistola dante, quod ad festum dedicationis templi omnibus id faciendum dans formam cum reliquis populis eandem festiuitate celebraturus venit, sicut scriptum est, facta sunt encenia in Hierosolymis & hyems erat, Et ambulabat Iesus in templo, in porticu Salomonis. Quod autem octo diebus sint encenia celebranda, in libro Regum pacta de

¶ Capitulum secundum.

(dicatioe templi reperies.

A ¶ De ecclesiarum consecratione quotiens dubitat, & nec certa scriptura, nec certi testes existunt, a quibus consecratio sciatur, absque vlla dubitatione scitote eas esse consecrandas, nec talis trepidatio faciat deteriorationem, quam non monstrat esse iteratum, quod nescitur factum, his fratres testimonij scripturarum apostolica autoritate consultis vestris breuiter respondisse sufficiat. Vobis tamen prouidendum est, & omnibus predicandum, ut illicita non agant, & dno precepta conseruentur, & fideliter peragant. Rogamus autem vos fratres, ut dicta apostoli replicemus, corripite inquietos, consolamini pusillanimes, suscipite infirmos, patientes estote ad omnes. Videte ne quis malum pro malo aliqui reddat, sed semper quod bonum est sectamini in inuicem, & in omnes semper gaudete sine intermissione orate, in omnibus gratias agite. Hec est enim voluntas dei in Christo Iesu in omnibus vobis. Spiritum nolite extinguere, prophetias nolite spernere. Omnia autem probate, quod bonum est tenete ab omni specie mala abstinete vos. Ipse autem deus pacis sanctificet vos per omnia, ut integer spiritus uerter, & anima & corpus sine querela in aduentu dno nostri Iesu Christi seruetur. Data Calendas Martij, Lampadio & Oreste. IIII. consulibus.

¶ Epistola eiusdem exhortatoria ad Sabinam.

B Singulare membrum ecclesie tue religionis amplitudinem existere, & a nobis reuerentissime colifatis est omnibus manifestum, in ipso enim apice nobilitatis multo nobilior ecclesie deuotione impedis, & magis laeta Christi agnitione preceptis eius obtemperas, & in fide potius exultas quam tanti generis flore iactaris. Summa virtus est vicisse gloriam carnis, & magna est Christi gratia nobilitate moribus superasse dno filia merito illustri. Certa igitur existens dilectissima uita huius quicquid sunt spacia & ternis diuinisque officijs illustrare contende, ut qui insignem te prestat, reddat sibi per secula clarior. Quapropter tua hortamur dilectionem, ut bonum quod cecepisti, semper impleri non differas, quia non laudatur initium, sed finis. Sapientiam enim te hortamur diligere & scrutari, ut rationabiliter & sapienter disponas & iudices ea que tibi commissa sunt, dicere dno per prophetam. Erudimini qui iudicatis terram, Time ergo dnum, & mandata eius serua, & dilige eum totis uisceribus, & proximum tuum sicut teipsum. Deus altissimus creauit sapientiam in spiritu sancto, & uidit & dinumerauit eam terram & mensus est, & effudit illam super omnia opera sua, & super omnem carnem secundum datum suum prebuit illam diligentibus se. Timor dno gloria & gloriatio & letitia & corona exultationis. Timor dno delectabit cor, & dabit letitiam & gaudium in longitudo diebus. Timentem dnum bene erit in extremis, & in die defunctionis sue benedicetur. Dilectio dei honorabilis sapientia, quibus autem apparuerit in visu, diligunt eam in uisione & in agnitione magnalium suorum. Initium sapientie timor dno, & cum fidelibus in uulua concreatus est, & cum electis feminis graditur, & iustis & fidelibus agnoscitur. Timor domini scientie religiositas custodiet & iustificabit cor, iocunditatem atque gaudium dabit. Timentem dominum bene erit, & in diebus consummationis illius benedicetur. Plenitudo sapientie est timere dominum, & plenitudo a fructibus illius. Omnem domum illius implebit a generationibus & receptacula a thesauris illius. Corona sapientie timor domini, Replens pacem & salutis fructum, & uidit, & dinumerauit eam, utraque autem sunt dona dei scientia & intellectus prudentie. Sapientia comperit, & gloria tenentium se exultat. Radix sapientie est, timere dnum, Rami enim illius longam uiam in thesauris sapientie, intellectus & scientie religiositas, execratio autem peccatoribus sapientia. Timor domini expellit peccatum. Nam qui sine timore est, non poterit iustificari. Iracundia enim animositate illius subuersio est. Vtque in tempus sustinebit patiens, & postea redditio iocunditatis. Bonus sensus usque ad tempus abscondet uerba illius, & labia multorum enarrabunt sensum illius, in thesauris sapientie significatio discipline, execratio autem peccatori cultura dei, filii concupiscunt sapientiam, serua iustitiam, & deus prebebit illam tibi. Sapientia enim & disciplina timor dno, & hoc quod beneplacitum est illi fides & mansuetudo, & adimplebit thesauros illius. Contumax non sis & incredibilis timoris dno, & ne accesseris ad illum duplici corde, ne fueris hypocrita in conspectu hominum, & non scandalizeris

zeris labijs tuis. Attende in illis ne forte cadas & ponas scandalū aīe tuæ, & adducas in hono-
rationē tibi, & reuelet deus abscoſa tua. Pro fide & iuſtitia ac pro ſalutē aīe certa ſemp & pro
adiutorio fratrum viriliter age, vt à dño recipias remunerationē. Scriptū eſt em̄, Fili cōſerua tēpus
& deuita à malo. Pro aīa tua nō cōfundaris dicere verū. Eſt em̄ cōſuſio adducēs pēctm̄, & eſt cō-
fuſio adducēs grām & gloriā, ne accipias faciē aduerſus faciē tuā, nec aduerſus animā tuā men-
daciū. Nō reuerearis proximū tuū in caſu tuo, nec retineas verbū in tpe ſalutis, nō abscondas
ſapiētīā tuam in decore eius, In lingua em̄ agnoſcit ſapiētīa, & ſenſus, & ſciētīa, & doctrīna, in
verbis veritatis, & firmamentū in opibus iuſtitīe, nō cōtradicas veritati vllō mō & de mēda-
cio in eruditōis tūe, Nō cōfundaris cōfiteri pēctā tuā, & ne ſubijcias te homini pro pēctō, noli re-
ſiſtere cōtra faciē potētis, nec coneris cōtra icſū fluminis, pro iuſtitia agonizare pro aīa tua,
& vſq; ad mortē certa pro iuſtitia, & deus expugnabit pro te inimicos tuos, noli tacitus eē in
lingua tua & inutilis, & remiſſus in opibus tuis, noli eē ſicut leo in domo tua, euerēs domesti-
cos tuos, & opprimēs ſubiectos tibi. Nō ſit manus tua porrecta ad accipiēdū & ad dādū colle-
cta. His ſulta ſcripturæ autoritatib; ſemp ſta recta, & à via veritatis ne auertaris, vt grām dei
acquiras, & honore; hoīm amicitia fruaris, tā oq; tua voluntas facilius ab amore huius ſeculi
exeat, quāto & impellitur dū vocat. Nā nos & pſentes vos uidere cupimus & abſentibus per
epiſtolā ſaltē colloq; deſideramus. Vnde & optamus vt vos beatus Petrus apł; princeps ad
ſua limina feliciter perducatur, quatenus in oipotētis gratia perſtrui veſtra pſentia mereamur.
Data, XII. Calend. Nouem. Lampadio & Oreſte, IIII. conſulibus.

Incipiunt decreta Bonifatij pape.

¶ Epłā eiufdē ad Eulaliū Alexandrinū ep̄m, de recōciliatiōe Carthaginēſis ecclēe directa.

Onifacius ep̄s Eulalio coep̄o ſalutē. Olim & ab initio tantā percepim; A
mus à beato Petro apł; principe fiducia, vt habeamus autoritatē
vniuerſali ecclēe auxiliante dño ſubuenire, & quicq; nociuum eſt
autoritate aplīca corrigere & emēdare. Ad hoc em̄ diuinæ diſpoſi-
tionis prouiſio gradus & diuerſos cōſtituit eē diſtinctos, vt dū reue-
rentiā minores potioribus exhiberēt, & potiores minoribus dilecti-
onē impēderēt, vna cōcordiā fieret ex diuerſitate cōtextio, & recte
officio; gñareſ administratio ſingulor; neq; vniuerſitas alia pore-
rit rōne ſubſiſtere, niſi hm̄i magnus eā differentiæ ordo ſeruaret.
Quia vero creatura in vna eadēq; æqualitate gubernari vel viuere

nō ſt cœleſtiū militariū exēpla nos inſtruūt, qā dū ſint angeli ſint archāgeli, liq; qā nō æq̄les
ſunt, ſed in p̄tate & ordine ſicut noſtris diſfert alter ab altero. Si ergo inter hos q; ſine p̄ctō ſunt
cōſtat iſta eē diſtinctio, q; hoīm abnuat ſe libēter diſpoſitiōi ſubmittere. Hinc em̄ pax & cha-
ritas mutua ſe vice cōplectunt, & manet firma cōcordia in alterna, & deo placita dilectōe ſyn-
ceritas. Quia igit vñūquodq; ſalubriter tūc cōplet officiū, cū fuerit vnus ad quē poſſit recurri
p̄poſitus, vota noſtra charitatē tuā latere nolumus, ne q; particeps fuit ſolitudinis, gaudiorū
fructus reddat extorris. Et ideo Carthaginēſem ecclēiā ad cōmunionē noſtrā rediſſe dño p̄-
piciatē tradētibus ſignificamus alloquijs, & mādator; q; legatis n̄ſis dedimus ſerīe in oibus fu-
iſſe cōpletā. De qua parte, vt ad dilectōnē tuā plenius p̄fecte gaudiū pueniret libellū Eulaliū
fratris & cōſacerdotis n̄ſi Carthaginēſis ep̄i, & Iuſtini clemētīſſimi principis oriētis ſacræ li-
teræ; exēplaria pariter credidimus deſtināda, ludicātes nihilominus p̄ oriētis ptes plurimos
ep̄os ſic feciſſe. Super eſt vt à nobis cōpetētibus p̄cibus diuinitas exorata cōcedat, quatenus de ali
arū q; ecclēiæ; redintegratiōe gratulemur. Ea vero q; ſignificare curauimus in eo; ſacerdo-
tū q; fraternitati tuæ vicini ſunt curabis p̄ferre notiā, vt & ipſi de effectu tātæ rei gr̄as nobis-
cū cœleſtis miſericōdiæ b̄n̄ficijs referre nō ceſſent. Aurelius em̄ p̄fecte Carthaginēſis ecclēe olim
ep̄s, cū collegis ſuis inſtigāte diabolo ſup̄bire t̄pibus p̄deceſſor; n̄ſor; Bonifatij atq; Cœleſti-
ni cōtra Romanā ecclēiā cōepit, ſed vidēs ſe mō p̄ctis Aurelij Eulalij à Romanæ ecclēe cō-
munionē ſegregatū. Humiliās recognouit ſe pacē & cōmunionē Romanæ ecclēe; petēs ſub-
ſcribēdo vñā cū collegis ſuis dānauit aplīca autoritate oēs ſcripturas q; aduerſus Romanæ ec-
clēe; priuilegia factæ quodq; ingenio fuerint. ¶ Exēplar precū eius & Iuſtini p̄dicti principis.

Rima ſalus eſt, rectæ fidei regulā custodire, & à cōſtitutis patrū nullatenus deuiare, &
qā nō ſt dñi n̄ſi Ieſu Chriſti p̄termitti ſnia dicētis, Tu es Petrus & ſup̄ hāc petrā ædi- B
ficabo ecclēiā meā. Et hęc q; dicta ſunt, re; probant effectibus, qā in ſede aplīca ex-
tra maculā ſemp eſt catholica ſeruata religio. De qua ſpe & fide minime ſeparari cu-
pientes, & patrū ſequētes cōſtituta anathematizamus oēs qui cōtra ſanctā Romanā & apo-
ſtolicā ecclēiā ſuperbiēdo ſuas erigūt cervicē, ſequētes in oibus aplīcā ſe dē & p̄dicantes eius